தியாகச்சுடர்

அன்னைபூபதி

வெளியீடு

மட்டக்களப்பு-அம்பாறை மாவட்ட

தொடர்பகம்.

தமிழீழம்

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அணிந்துரை

சிறிலங்காவில் ஆளும் சிங்கள அரசாங்கங்கள் இங்கு தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம் மக்களும் ஏனைய சிறுபான்மைச் சமூகங்களும் வாழ்கின்றன என்பதை அறியாதது போல பாசாங்கு செய்தன. சிறிலங்கா அரசுகளின் அலட்சியப் போக்கின் விளைவாக எழுச்சி கொண்ட இச் சமூகங்களின் சாத்விகப் போராட்டங்களும் கேலிக்குரியதாகிய பொழுது கேட்டது கிடைக்கவில்லையெனில் தட்டிக்தானே பெற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். உரிமையைப் பெற துப்பாக்கி ஏந்தினோம். போர் உச்சக்கட்டத்தின்பொழுது ''தமிழருக்காக நாம்'' என்று கூறிய இந்திய அரசு சிறிலங்காவுடன் ஒப்பந்தமொன்றைச் செய்து விட்டு எம் நாட்டில் படைப் பிரவேசம் செய்தது.

ஆதிபத்திய நோக்கில் வந்த இந்தியா, சிறிலங்காவுடன் சேர்ந்து எம்மையும் உரிமைப் போரையும் இல்லாதொழிக்க முற்பட்ட சமயம் எதிர்த்தோம். அன்னையர் உட்பட தமிழீழ மக்கள் அனைவரும் போர்க்குரல் செய்தனர்

யுத்த முறை கொண்டிருந்த இந்தியப்படை போர் நிறுத்தம் செய்து, விடுதலைப் புலிகளுடன் சமரசப் பேச்சில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கோரி திருமதி பூபதி கணபதிப் பிள்ளை என்ற தாயார் எதுவும் உண்ணாது விரதம் பூண்டு கொள்கைக்காக உயிர் விட்டது விடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கியமானது உலகில இது முதலானது. சாத்வீகப் போரில் சாதனை படைத்தது இந்தியா என்று அறிந்திருந்தோம். அன்னை பூபதியின் மரணத்தால் அது பொய்யானது அன்னையின் உறுதிக்கு முன்னால் வர முடியாமல் ஆயுதத்தால் முகம் புதைத்தது இந்தியா. எம அன்னை தியாகியானார்.

தமிழீழப் போருக்கு உயிர் கொடுத்த இவ்வன்னை தமிழீழத் தாயானார் எம்மன்னை இன்று தமிழீழத்தில் போற்றப்படுகின்றார்.

அன்னார் பற்றிய இச்சிறு நூல் எம் மக்கள் வாழுமிடமெல்லாம் இருக்கவேண்டிய பொக்கிஷம்.

வி. கருணா
மட்டக்களப்பு - அம்பாறை
பிராந்தியத் தளபதி

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழீழம்.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அணிந்துரை

உலக வரலாற்றில் உரிமைப் போராட்டத்தைப் புதியதோர் கோணத்தில் புகட்டி உலக சாதனை படைத்திட்ட உத்தமியாம் ''அன்னை பூபதி'' அம்மாவின் நினைவலையாகவே இந்நூல் அடக்கம்.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின்பேரில் விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்தையும். தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலை வேட்கையினையும் கருவறுத்துவிட முனைந்த பாரத அரசின் கபட நோக்கினை பாருக்குப் பறைசாற்றிவிட்டு, ஆக்கிரமிப்பாளரை அம்பலப் படுத்திவிட்டு அன்னையவள் அணையா விளக்காகிவிட்டாள். தமிழ் பேசும் நெஞ்சங்களிலெல்லாம் நீங்கா நினைவாகிவிட்டாள்.

அடக்கப்பட்ட இனம் அதுவே தஞ்சம் என்று கிடக்கவில்லை. அடக்க நினைத்தவர்களால் அதைச் செய்துகொண்டிருக்கவே முடியவில்லை இரத்த வரலாறு தந்த பாடமிது. தமிழினத்தின் விடுதலை உலையில் புரட்சித் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டே இருக்கின்றது.

துப்பாக்கி முனைகள் நீண்டாலென்ன? தோட்டாக்கள் பறந்தாலென்ன? பீரங்கிகள் முழங்கினாலென்ன? குண்டுகள் வெடித்தாலென்ன? எத்தனை உயிர்களை அதனால் பலிகொண்டு ஏப்பமிட முடியும்? எம் தலைகள் மலையாகட்டும், குருதி குடமாகி - நதியாகி - கடலாகட்டும் கவலையில்லை. அதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட உடல்தான் இவை. உயிரும் - உணர்வும் விடுதலை, விடுதலை என்றுதான் தூக்கத்திலும் துடிக்கின்றன. அன்னையவள் இலட்சியக் கனவு தேசிய எழுச்சியாகப் பரிணாமம் பெற்று நனவாகிக்கொண்டே வருகின்றது

கரிகாலன்
பிரதித் தலைவர்

விடுதலைப் புலிகள் மக்கள் முன்னணி,
தமிழீழம்.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அன்னை பூபதி!

அன்னை பூபதி.

தமிழ் ஈழப் பாரம்பரியம் என்று நினைவில் வைத்திருக்கும் நாமம். தமிழ் ஈழப் பரம்பரைக்கு வீரத் தாய்க் குலத்தை என்றென்றும் நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கவேண்டிய சொல் அது.

ஆம்!

தமிழ் ஈழம் என்னும் குழந்தையைக் கருவிலேயே வேர் அறுக்க வந்த இந்திய வல்லாதிக்கத்தின் இராணுவப் பட்டாளம் ஒருபுறம். தமிழ் ஈழத்தின் ஜனனத்தைக் கனவிலும் காண அருவருத்த ஸ்ரீலங்கா அரசின் மிலேச்சத்தனமான இராணுவம் மறுபுறம். இடையிலே காக்கை வன்னியர்களான கைக்கூலிப் பட்டாளங்கள் வேறு.

அந்த மூன்று அசுர சக்திகளும் சேர்ந்து வெறிபிடித்து ஆடின.

தமிழ்ஈழ மண்ணிலே குருதி கொப்பளித்தது. தமிழ் ஈழத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் மரண ஓலம். ஊருக்குஊர் வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம், குறிச்சிக்கு குறிச்சி சாவீடுகள்.

இந்தியன் வந்துவிட்டான். பயம் ஏன் இனி நமக்கு? அஹிம்சைப்போர் நடாத்தி வாகை சூடிய மண்ணில் இருந்து அமைதிப்படை வந்துவிட்டது என்று நிம்மதியாக மூச்செறிந்த தமிழ் மக்கள் அந்தோ பரிதாபம்! விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய நாட்களிலேயே எல்லாம் ஏமாற்று வித்தையாகிவிட்டதைத் தரிசித்தார்கள்.

"அது அமைதிப்படை அல்ல. அமைதியைக் குலைக்க வந்த பட்டாளம். அது சமாதானம் செய்ய வந்தவை அல்லவே. சமாதானத்துக்குச் சாவுமணி அடிக்க வந்தவர்கள். ஈழத் தமிழனைக் காப்பாற்ற வந்தவர்கள் அல்லர். அவனுக்குப் பாசக்கயிறு வீசவந்த எமகாதகர்கள்."

தமிழ் பேசும் இனம் கண் கலங்கியது. திகில் அடைந்தது. செய்வதறியாது திகைத்தது.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

மனித உரிமைக்குரல் எழுப்பும் புண்ணியவான்கள் வாய் பொத்தி, மௌனியாகினர் உள்ளூர்ப் பத்திரிகையாளர்களின் பேனாக் கள் இந்த அவல நிலையை எழுதிக்காட்டத் தயங்கின.

எங்கும் மரண அமைதி பயங்கர சூழ்நிலை. நாட்டில் நடக் கும் அனர்த்தங்களைத் தமிழனே தமிழனுடன் பேசப் பயப்பட்டான்.

பாவம்! நட்டாற்றில் தமிழ்பேசும் இனம் தத்தளித்துக் கொண் டிருந்தது அப்பொழுது மெல்லிய குரல்கள் கிசுகிசுக்கத் துவங்கின.

ஆம்! நம் மெல்லியலார் முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தனர். ஊரி வாயை மூட உலை மூடி இல்லை அல்லவா?

தாய்க்குலம் பொறுமை இழந்தது. பெற்றவளுக்கு அல்லவா பிள்ளையின் அருமை தெரியும்? கண்ணகி பாண்டியன் அவை சென்று நீதி கோரிய நிலைக்கு நம் அன்னையர் தள்ளப்பட்டனர்.

காட்டுத் தீ போல அன்னையர் ஆவேசம் தமிழ் ஈழமெங்கும் பாவத் தொடங்கியது.

தமிழ் ஈழமெங்கும் அன்னையர் முன்னணிகள் தாபன ரீதியாக அமைக்கப்பட்டன. பொங்கிவந்த காட்டாற்று வெள்ளம் அன்னையர் முன்னணியாக ஆங்காங்கே அமைப்புக்களைத் தோற்றுவித்தன.

மதுரையை எரித்துச் சாம்பராக்கிய கண்ணகியின் மனோதிடம் அவள் பரம்பரையில் வேரூன்றிவிடாதா...!

இந்த மனதிடம் கொண்ட மங்கையர் மென்குரல் தாய்ப் புலிகளாக உறுமின.

அந்த ஆவேச உறுமல் மட்டுமா நகரிலே பலமாக எதிரொ லித்தது

நான்கு சுவர்களுக்குள் எது நடந்தாலும் நமக்குள் இருக்கட் டும் என்று இருந்த பொன்னம்மாவும், கனகம்மாவும் முக்காட்டினுள் அடக்கமாக இருந்த பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் வேலிக்கடப்பைத் தாண்டி வீதிக்கு வந்தனர்.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அன்னையர் முன்னணியாக அணி வகுத்தனர்.

அரசாங்க அதிபர் முதல் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் வரை ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களாகச் சென்று மகஜர்கள் சமர்ப்பித்து நியாயம் கோரினர். அந்த அலுவலகப் படிகளில் இருந்து அஹிம்சைப் போரில் ஈடுபட்டனர்.

பலன் என்னவோ பூஜ்யம் தான்!

அன்னையர் மத்தியில் இது விரக்தியைத் தோற்றுவித்தது.

ஆணவம் அடங்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை. அது தலை விரித்தாடிக் கொண்டே இருந்தது;

பத்து மாதம் சுமந்து தாம் படாத பாடுபட்டு வளர்த்து விட்ட பிள்ளைகள் நாளுக்கு நாள் வேட்டை ஆடப்படுகின்றனர்! இந்தியப் படை முகாமகள் எல்லாம் கசாப்புக் கடைகளாக மாறி வருகின்றன.

மடியில் வைத்து அம்புலி மாமா காட்டிச் சோறூட்டி வளர்த்தெடுத்த பிள்ளைகள் தங்கள் வீட்டுத் திண்ணைகளில் அமர்ந்து ஆறுதலாக ஒரு வாய் சோறு உண்ண முடியவில்லையே!

சோறு போட அன்னை சமையலறை செல்கின்றாள். மைந்தன் கை அலம்புகின்றான். அதற்குள் -''இரைகின்றது இந்தியன் ஜீப். இந்தா ஒழுங்கையில் கசமுச சத்தம். அடுத்த வீட்டுப் பொடியனை சோற்றுக் கையுடன் கொண்டு செல்கின்றார்கள். இது என்ன பாவம் செய்தோம். இறைவனே! எங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டாக்காலி மாடுகளைப் பிணைத்துச் செல்வது போல கயிறு கட்டிச் சாய்த்துச் செல்கின்றார்களே பாவிகள்..'' என்று புலம்பல்

அன்னையர் விரக்தி வீறு கொண்டெழச் செய்கிறது இந்த அவலக் காட்சிகள்.

தாய்மாரின் பொங்கி வரும் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை அன்னையர் முன்னணி நிர்வாகிகள் அணைகட்டி ஆக்கபூர்வமான செயல் வடிவம் கொடுக்க முன்வந்தனர்.

காலம் காலமாகக் கண்ணகித் தெய்வத்துக்கு வைகாசிப் பூரணை தோறும் விழாவெடுத்து, அவளின் பத்தினித் தன்மையைப் போற்றிய மட்டக்களப்புத் தமிழ் மாதர் இதில் முந்திக் கொண்டனர்.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

"இனி யோசிப்பதில் யாதொரு பயனுமில்லை. அஹிம்சைப் போர் நடாத்தி உருவாக்கிய சுதந்திர இந்தியாவில் இருந்துதான் அமைதிப்படை வந்து ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடுகின்றது அந்த அகிம்சை வழியில் போராட்டம் நடாத்துவோம் மனமாற்றம் அவர்களுக்கு ஏற்படும்" என்று அன்னையர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணி நிர்வாகிகள் கூடினர். பல மணித்தியாலங்கள் கலந்தாலோசனை நடந்தது

அன்னையர் ஒருவர் சாகும் வரை உண்ணா விரதம் இருக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

யார் அந்த ஒருவர்? களப்பலியாகப் போகும் அந்த அன்னை யார்?

போர்க்களத்திலே மகன் புறமுதுகு காட்டி ஓடவில்லை மார்பிலே வேல் பாய்ந்து வீர மரணத்தை வரவேற்றுள்ளான் என்று புளகாங்கிதம் அடைந்த சங்கத் தமிழ் வீரத் தாயாக இங்கு பிறப்பெடுத்திருக்கும் அந்த மாதரசி எங்கே?

"இதோ நான் வருகின்றேன்" என்கிறது அன்னை பூபதியின் கணீர்க் குரல்.

000 000 000

அன்னை பூபதி நாற்பத்தெட்டு வயது நடுத்தர குடும்பத் தலைவி, மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் ஒரு கிராமத்துப் பெண்.

இம்மாநிலத்தின் வடபகுதியில் உள்ள கிரான் அவர் சொந்த ஊர்.

கிரான் ஒரு பழம்பெரும் தமிழ்க் கிராமம். மருதமும், நெய்தலும் மயங்கிய பேரூர் அது. வீரமறவர் வாழும் பூமி.

அங்கே 1932ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் மூன்றாம் நாள் சூரியன் கண்ணமுத்து என்ற ஏழை விவசாயிக்கும், பெரியபிள்ளை என்ற வீரத்தாய்க்கும் இரண்டாவது பிள்ளையாக பிறந்தவர் அன்னை பூபதி. உடன் பிறந்தவர்கள் இரு சகோதரர்கள்; இரு சகோதரிகள்.

அக்காலக் கிராமிய வழக்கப்படி சித்திரா பௌர்ணமியில் வரும் சித்திரைக் கதை நன்நாளன்று ஏடு தொடக்கப்பட்டு பெற்றோர் தமது மூத்த மகள் பூபதியை ஊரில் உள்ள பாடசாலை

யில் சேர்த்தனர். அந்தக் கால நிலவரப்படி எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தவுடன் சிறுமி பூபதி தமது ஆரம்பக் கல்வியுடன் படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டார்.

மரபு பிறழாத அக்காலக் கிராமிய சமூக சம்பிரதாயப்படி பன்னிராண்டுப் பூபதிக்கும், அவ்வூரில் உறவினரான முத்துலிங்கம் என்னும விவசாயிக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது.

வேங்கையின் மைந்தர்களாக அவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். அவ்விரு புதல்வர்களையும அன்னை பூபதி தமது இரு கண்களாகப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தார்.

இரண்டு புலிக்குட்டிகளோடு ஆனந்தமாக இல்லறத்தை நல்லறமாக நடாத்தி வந்த அன்னை பூபதியின் குடும்ப வாழ்வில் எதிர்பாராதவிதமாகக் கணவர் முத்துலிங்கம் திடீர் நோய்வாய்ப்பட்டு இயற்கை எய்தினார்.

வாழ வேண்டிய வயதில், வாழ்ந்து ஆகவேண்டிய பருவத்தில் அன்னை பூபதி இளம விதவையானார்.

அன்னை பூபதி மனம் கலங்கவில்லை; துணிச்சலுடன் செயற்பட்டார்; அல்லும் பகலும் பாடுபட்டார்; கண்மணி இருவரும் காளைகளாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

வாழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டிய வயதில் இளம் விதவையான பலர் வாடி வதங்கித்தான் போகிறார்கள். அதற்கு விடிவு காட்ட நமது சமூகம் வழிவகை செய்யா விட்டாலும் வழியாவது விட்டு வைக்கிறதா என்ன?

இந்த சமூக விவகாரத்தைப் பார்த்த நம் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன், ''கோரிக்கையற்றுக் கிடக்குதண்ணே – இங்கு வேரிற் பழுத்த பலா'' என்று மனம் புழுங்கினான்.

இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளையும் தலையில் கட்டிக் கொண்டு தனிக்கட்டையாக எப்படிக் காலத்தை ஓட்டப்போகிறாய்? என்று உறவினர்கள் வேறு பூபதியை நச்சரித்தனர்.

பூபதி கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போட்டுக் காலத்தை நகர்த்தினார்.

000 000 000

காலம் உருண்டோடியது.
பூபதி வாழ்வில் பூங்காற்று வீசியது.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

ஆம்!

அவ்வூரில் தாரம் இழந்து, குழந்தை குட்டிகளைப் பராமரிக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் கணபதிப்பிள்ளை.

கணபதிப்பிள்ளை புகையிரதப் பகுதியில் பல வருட காலங்களாக கங்காணியாக தொழில் பார்த்து வருபவர். தினமும் வீட்டைவிட்டு தூர இடங்களுக்கு வேலைக்குச் சென்று தங்கி வர வேண்டியவர்.

அவர் மனைவி இரு ஆண்களையும், இரு பெண்களையும் பெற்றுவிட்டு ஐந்தாம் பிள்ளையைப் பிரசவிக்கக் கர்ப்பிணியாக இருந்தபோது காலன் வசப் பட்டு விட்டார்.

ஊர்ப் பெரியவர்கள் பார்த்து கணபதிப்பிள்ளை - பூபதி குடும்பச் சுமைகளையும், பாரங்களையும் கணித்து அவ்விருவரையும் மறுமணத்தில் இணைத்து வைத்து மறு வாழ்வு கொடுத்தனர்.

இது 1962இல் நடந்தேறியது.

பழமையிலும் காலத்துக்கொவ்வாத சில பாரம்பரியங்களிலும் ஊறிப்போய் விட்ட நம் சமூகத்தில் அதுவும் பழம் பெருமையைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைக்கும் கிராமிய சமூகத்தில் இது ஆறுதல் தரும் சம்பவமாகும்.

அந்த இரண்டாம் தார இல்லறம் கண்ணூறு, நாவூறுபடாமல் கலகலப்பாகவே அமைந்தது.

இப்புதுத் திருமணத்தில் கணபதிப்பிள்ளை - பூபதி தம்பதிக்கு இரண்டு ஆண்களும், இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் பிறந்தனர்.

இப்பொழுது அன்னை பூபதி பத்து விழுதுகள் கொண்ட பலமான ஆலமரமானார்.

000 000 000

குடும்ப வாழ்வில் நிமிர்ந்து நின்ற அன்னை பூபதிக்குத் தமிழ் ஈழத்தில் பல தாய்மாருக்கு நிகழ்ந்தது போல சோதனைகளும், வேதனைகளும், முட்டி மோதின.

அன்னை பூபதிக்கு முதல்தாரத்தில் பிறந்த இரண்டாம் மகன் திருமணமாகி ஒரு பிள்ளைக்குத் தந்தை ஆகியிருந்தார். 28 வயதான அவர் சிறிலங்கா இராணுவத்தால் துடிதுடிக்கச் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார்.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அது மட்டுமா?

அவரது மூத்த மகன் திருமணமாகி நான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையானபோது அதே ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தால் கைதாகி காலியில் உள்ள பூஸா முகாமில் நான்கு வருட காலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டு சித்திரவதைப்பட்டார்.

அது போதாதா?

தமது இரண்டாம் திருமணத்தில் பிறந்த 23 வயதான மகனையும் அந்த இராணுவத்தினர் சுட்டுக் கொலைசெய்தனர்.

அன்னை பூபதியின் குடும்பத்தில் பேரினவாத அரக்கன் புகுந்து விளையாடினான். அவன் மனம்போனபடி அந்தக் குடும்பத்தை மிதி மிதியென மிதித்துச் சக்கையாக்கினான்

அன்னை பூபதிக்குச் சோதனைமேல் சோதனை. ஆயினும், அவர் மனம் தளரவில்லை.

மாறாக, தன் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட துன்ப துயரச் சம்பவங்களால் அவர் நெஞ்சுரம் இறுக்கமடைந்தவராகவே செயற்பட்டார்.

அன்னை பூபதி தமது சிறுபராயம் முதல் அண்டை அயலார். வருவோர் போவோர்க்கெல்லாம் பார்த்தும் பாராமலும் செய்யும் இயல்புடையவர்.

ஊர் வேலை என்றால் முந்திரிக்கொட்டையாய் முந்திக்கொள்ளுவார் அவர். ஊர்ப்பணிகளில் அவரது பங்களிப்பு இல்லாத சிரமதானங்களோ, கோயில் விழாக்களோ, மாதர் சங்க அலுவல்களோ கிடையாது. எல்லாவற்றுக்கும் தலைகாட்டுவார்.. தலைகொடுத்துச் செயற்படுவார்.

கணவர் கணபதிப்பிள்ளையின் பென்சன் பணத்தையும் பொதுப் பணிக்காகச் செலவு செய்துவிட்டு வெறுங்கையுடன் திரும்பும் சம்பவங்களும் நடந்துள்ளன.

பொதுவாழ்வில் அவருக்கு அப்படியொரு வேகமும், தாகமும்.

பிள்ளைகள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் காலகளில் நிற்கத் தொடங்கினர். கணவர் கணபதிப்பிள்ளைக் கங்காணியார் சேவையினின்று இளைப்பாறி ஒய்வூதியம் பெறுபவராயிருந்தார். இதனால் அன்னை பூபதிக்குப் பொதுப்பணிகளில் இறங்க மேலும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

கணவரும் அவருக்கு இசைந்து கொடுத்தார்.

000 000 000

பிற்காலத்தில் மட்டக்களப்பு நகரை அடுத்துள்ள நாவற்கேணியில் அன்னை பூபதி குடும்பம் வசித்துவந்தபோது மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணியுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

"நான் தமிழருக்காகச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போகின்றேன்" என்று அன்னை பூபதி அன்புக் கணவரிடம் குழைந்தார்.

"உன் விருப்பப்படி செய்" என்று கணபதிப்பிள்ளை வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கெல்லாம் இடம் வைக்காமல் பதிலளித்தார்.

கால் நூற்றாண்டு கடந்த தமது இல்லற வாழ்வில் மனைவியோடு அனுசரித்துப் போனவர் கணபதிப்பிள்ளைக் கங்காணியார்.

அன்னை பூபதி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பது என மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணி ஏற்றுக்கொண்டது அதற்கான சம்மதக் கடிதத்தையும் அவர் அன்னையர் முன்னணி நிர்வாகிகளுக்குக் கையளித்துவிட்டார்.

அந்த மகத்தான நோன்பு ஆரம்பிக்கும் நாளும் குறித்தாயிற்று. அன்னையர் முன்னணி சார்பில் அன்னை பூபதி ஏன் இந்த அக்கினிப் பரீட்சையில் இறங்கப்போகின்றார்?

தியாகத் தீயில் ஏன் தம்மை ஆகுதி ஆக்கப்பார்க்கிறார் அதனால் அன்னையர் எதிர்பார்ப்புத்தான் என்ன?

மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணி அது சம்பந்தமாக பின்வரும் அறிவிப்பை விடுத்தது:

★ அமைதி காக்கவந்த இந்தியப்படை அதற்கு மாறாகத் தமிழ் ஈழத்தில் செய்துவரும் மனித வேட்டைகளை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

★ நாட்டில் சாந்தி, சமாதானம் ஏற்பட்டு சுமுகநிலை தோன்றத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்துத் தீர்வுகாண வேண்டும்.

இக்கோரிக்கைகள் முன்நிறுத்தப்பட்டு "சாகும் வரை உண்ணாவிரதம்" என்னும் அஹிம்சைப் போர் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

000 000 000

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம் Tamileelam Archive

அன்று 19 – 03 – 1988 சனிக்கிழமை.

மட்டக்களப்பு எழுவானில் காலைக் கதிரவன் தியாகச் செம்மையுடன் உதயமாகின்றான்.

இதிகாசப் புகழ்பூத்த அமிர்தகழி சிறி மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலயத்தில் அதிகாலைப் பூசைக்கு கோயில் மணியோசை அழைக்கிறது

அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக ஆலயத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் அன்னையர் கூட்டம் தரிசனத்துக்குத் திரண்டிருக்கின்றனர்.

அங்கே கதாநாயகியாக நம் அன்னை பூபதி சிரமேல் கூப்பிய கரங்களுடன் மாமாங்கரை வலம் வந்து தரிசிக்கின்றார்.

கற்பூரம் கொளுத்தித் தேங்காய் அடித்துப் பிள்ளையார் தரிசனத்தோடு அந்த ஆலய முன்றலுக்கு அன்னை பூபதி சிரித்த முகத்துடன் வருகின்றார்.

அவரை ஏராளமான அன்னையர் சூழ்ந்துகொண்டு வாழ்த்தி ஆசீர்வதிக்கின்றனர்.

ஆலய முன்றலில் அமைந்திருக்கும் குருந்தை மரம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு இறைவனே குருவாக வந்து ஞானோபதேச தீட்சை கொடுத்ததும் திருப்பெருந்துறையில் ஒரு குருந்தை மரத்தடியில் அல்லவா!

அந்தக் குருந்தை மரத்தின்கீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையை நோக்கி அன்னை பூபதி நடக்கின்றார்.

அப்பொழுது நேரம் சரியாக காலை 10 — 45 மணி.

அன்னை பூபதி மேடையில் ஏறி நின்று அந்த ஆலய வீதியில் திரண்டு நிற்கும் ஆயிரமாயிரம் மக்களை நோக்கி கரம் குவிக்கின்றார்.

மக்கள் கரகோசம்; வான் அதிர்கிறது. அன்னையர் மத்தியில் ஒரு பெருமிதம், இறுமாப்பு.

இந்தியப் படைகளின் ஆடம்பர ரோந்துகளோ, மிரட்டல்களோ சந்த வெள்ளம்போல் தமிழர் கூட்டத்தின் எழுச்சிக்கிடையே செல்லாக்காசாகிவிட்டன.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அன்னை பூபதி மேடையில் அமைதியாக அமர்கின்றார்.

அதோ! அஹிம்சை யுத்தம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

''எமது பிள்ளைகள் எம்மைப் பாதுகாக்கத்தான் போரில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களால் நாம் பாதுகாக்கப் படுவோம் என்ற நம்பிக்கை நம்மிடையே உள்ளது. ஆனால்' எம்மைப் பாதுகாக்கவே வந்த இந்தியா இன்று சிறிலங்கா இராணுவத்தைச் காட்டிலும் கொடியவர்களாகவே மாறிவிட்டனர். இதனைத் தடுக்கலாம் என்ற உறுதியுடன் நாம் இப்போரில் இறங்கியுள்ளோம். வீர மரணத்தைக் கண்டு நாம் பழகிப்போனவர்களே! என் இறப்பை அடுத்தும் நோக்கை அடைவோம். ஒருபோதும் அன்னையர் முன்னணி தளராது' என்று கூடியிருந்தோர் முன்னிலையில் அன்னை பூபதி சொல்கிறார்.

புல்லரித்தது.

மூத்தவராகவும், முக்கண் முதல்வனாகவும் இறைவன் ஒரு சேரக் காட்சி நல்கி அருள் பாலிக்கும் அந்த சிறி மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய வீதியில் தேவார-திருவாசக திருப்பதிகங்களின் பண்ணிசை சூழ்கிறது.

கூட்டுப் பிரார்த்தனைகளால் ஆலய வீதியிலே பக்திப் பிரவாகம் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

'ஓதுவோம் வாருங்கள்'' என இஸ்லாமிய சகோதரர்களின் பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் முழங்குகின்றன.

கிறிஸ்தவ கீதங்கள் இசைக்கப்படுகின்றன.

என்ன அற்புதம்!

ஆலய முன்றல் என்றும் கண்டிராத சர்வமதப் பிரார்த்தனை ஆரவாரங்கள்.

பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட, புரட்சிக் கீதங்களாலும் உணர்ச்சி மேலிட பக்குவமான சூழ்நிலையில் அன்னை பூபதி சாகும் வரை உண்ணாவிரதத்தை மிக்க அடக்கத்தோடும், திடசித்தத்தோடும் மேற்கொள்ளுகின்றார்.

அன்று அவருக்கு ஆதரவு காட்டி பெண்மணிகள் பலர் ஒரு நாள் அடையாள உண்ணா நோன்பு அனுட்டிக்கின்றனர்.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

அன்றிரவு முழுவதும் அன்னையராலும், பொதுமக்களாலும் நிறைந்து அவ் ஆலய முன்றல் இரவைப் பகலாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. வருடா வருடம் அங்கு நடந்தேறும் "தீர்த்தக் கரைக்" காட்சியாக கலகலப்படைகிறது.

அடுத்த நாள் பொழுது புலருகின்றது.

என்ன ஆச்சரியம்!

புத்தகப் பைகளும், கையுமாக பாடசாலை புறப்பட்டுப்போன மாணவரும், மாணவிகளும் எங்கே பேரணி வகுத்துச் செல்லுகின்றார்கள்!

பாட்சாலைகள் பலவும் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றனவே.

மட்டுமாநகரில் பல்வேறு திசைகளிலும் அமைந்துள்ள கல்லூரிகளில் இருந்து ஆயிரமாயிரம் மாணவிகள், மாணவர்கள் நகர வீதிகளில் அமைதி ஊர்வலங்களை நடாத்தியபடி அன்னை பூபதியின் அகிம்சைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு காட்டி மாமாங்கத்தை நோக்கிப் பேரணியாகச் செல்கின்றனர்.

"இந்தியப்படையே திரும்பிப் போ!"

"அன்னை பூபதியைச் சாகடிக்காதே"!!

"புலிகளுடன் பேசி பிரச்சினைக்குத் தீர்வைக் காண்."!!!

"தமிழீழ மண்ணைச் சுடுகாடாக்காதே"!!!!"

இப்படி எழுதிய சுலோகங்கள் பேரணிகளில் காணப்படுகின்றன.

அன்னை பூபதிக்கு முன்பாக மாணவரும் மாணவிகளும் கொளுத்தும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது அன்னைக்குத் துணையாக அடையாள உண்ணா விரதம் இருக்கின்றனர்.

இந்த எழுச்சிக் கோலங்கள் தினமும் அயர்வின்றித் தளர்வின்றி நடந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

பாடசாலைப் பிள்ளைகள் மாத்திரமா!

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பல்வேறு கிராமங்களில் இருந்தும் ஒவ்வொரு நாளும் அன்னையர் முன்னணிக் கிளைகள் மாதர் சங்கங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், விவசாயிகள் சம்மேளனங்கள், இளைஞர் அமைப்புக்கள் என்றெல்லாம் அன்னை பூபதி ஆதரவுப் பேரணி

கள் அன்னையை நோக்கி அலைஅலையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கூட்டத்தினைக் கட்டுப்படுத்த யுவதிகளும், வாலிபர்களும் தொண்டர் படையாக மாறினர். பொதுமக்களை ஒழுங்குபடுத்தினர்.

000 000 000

அன்னை பூபதி மக்களின் கரைகடந்த உற்சாகத்துக்கு மத்தியில், ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட அருந்தாமல் தமது ஆயுட்கால உண்ணாவிரதத்தை உறுதியோடு கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

நாவாக ஆக அன்னை பூபதியை சோர்வு தட்டுகிறது. தலை சுற்றலும் ஆரம்பிக்கின்றது. போகப் போக திடீர் மயக்கத்தில் சரிகின்றார்

எனினும் மறுகணமே தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ளுகிறார்.

வைத்தியர்கள் அவரைத் தினமும் வந்து பரிசோதித்துச் செல்லுகின்றனர். முறைப்படி வைத்திய அறிக்கைகள் நாளாந்தம் தயாரிக்கபடுகின்றன.

அன்னை இவ்வாறு உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றார். இடையில் அமைதிப்படை அதிகாரிகள். இந்திய வீரர்கள் வந்து போகின்றனர்.

அன்னைக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்க வரவில்லை. மாறாக இப்போராட்டத்தின் உறுதியையும், அதற்கு மக்களிடையே ஏற்பட்ட எழுச்சியையும் கண்ட இந்திய வீரர்களுக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது. நெஞ்சை அழுத்தியது.

அன்னையிடம் சமாதானம் சொல்லப் பார்த்தனர். அன்னையோ இந்திய வீரர்களைக் கண்டால் காளியாக மாறினார்.

மிரட்டினர் பாய்ச்சா, பலிக்கவில்லை.

கணவர் கணபதிப்பிள்ளை, மக்கள், மருமக்கள் என்று தூண்டில் போட்டு விரதத்தை குழப்பியடிக்க எத்தனித்தனர். ம்... முடியவில்லை.

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

கணபதிப்பிள்ளை கங்காணியார் குடும்பம் இலேசுப்பட்டதல்ல. வீரத் தாயின் பராமரிப்பில் வளர்ந்தவர்கள் அல்லவா?

இந்தியப் படையினர் போட்ட இரையை அவர்கள் விழுங்குவதாவது. இந்தியாவின் சாணக்கியத் தந்திரங்கள் யாவும் தோல்வியிலேயே முடிந்தன.

மகாத்மா காந்தியின் உண்ணாவிரதங்கள், மறியல் இயக்கங்கள், சத்தியாக்கிரகங்கள் மூலம் வெள்ளையனை வெளியேற்றிச் சுதந்திரம் ஈட்டிய நவ பாரதத்திலிருந்து வந்த ஜவான்களா அண்ணல் வழியில் அன்னை பூபதி நடாத்தும் அகிம்சைப் போராட்டத்தை அலட்சியம் செய்கிறார்கள்? குழப்பியடிக்க முனைகின்றார்கள்?

உண்மையிலேயே இவர்கள் இந்திய மண்ணில் பிறந்தவர்களா? அந்த இராம இராஜ்ஜியத்திலிருந்துதான் வந்தவர்களா? தமிழ்த் திருநாடுதன்னைப் பெற்றெடுத்த சமுதாயத்திலிருந்து புறப்பட்டவர்களா?

இப்படித் தமிழ் ஈழ நாட்டவர்க்கு மாத்திரமல்ல, மனித உரிமை பாராட்டுபவர்களும், ஏன் மகாத்மா காந்தியின் அஹிம்சைத் தத்துவத்தில் மதிப்பும் - மரியாதையும் வைத்த உலக மக்களும் மூக்கின்மேல் விரல்வைத்து வியப்புற்றனர்; ஐயுற்றனர்.

அமைதி காக்க வந்து மிஞ்சியிருந்த அமைதியையும் குலைத்துக்கொண்டிருந்த அமைதிப்படையினர் மீது சர்வதேசங்களிலும் வாழும் மனிதாபிமானிகள் அருவருப்புக்கொண்டனர்

000 000 000

நாட்கள் நகர்கின்றன. அன்னையின் நாடித்துடிப்புகள் அச்சத்தைத் தருகின்றன. வைத்தியர்கள் பார்வையில் சந்தேகம் நிழலாடுகிறது.

இனிமேல் ஊசி மருந்து பாய்ச்சுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று வைத்தியர்கள் எச்சரிக்கின்றனர்

அன்னை பூபதியோ "எந்தவொரு மருந்தும் எனக்குத் தேவையில்லை நீங்கள் போய்விடுங்கள்" என்று நாகரீகமாக மறுக்கிறார்.

அந்த மயக்க வேளையிலும் தன்னை வைத்தியர்கள் நெருங்கி ஊசி போடாதவாறு எச்சரிக்கையாகவே உள்ளார்.

அன்னையின் பிடிவாதமே வெல்கிறது

ஒரு பக்கம் மக்களின் கரைகடந்த உத்வேகம்; மறு பக்கம் மனித ஜீவனைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும் என்ற வைத்தியர்களின் முஸ்தீபுகள். இடையிடையே உண்ணாநோன்பைக் குழப்பியடிக்கும் இந்திய வீரர்களின் தந்திரோபாயங்கள்

இத்தனைக்கும் மத்தியில் அன்னை பூபதி தமது இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்கத் தமது இன்னுயிரைத் துச்சமென மதித்துச் சத்திய யுத்தத்தைத் தொடர்கின்றார்.

ஒன்று, இரண்டு மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று - இரு வாரங்களல்ல, முழுமையாக முப்பத்தியொரு நாட்கள். அந்த சத்தியப் போர் நடந்து 32 ஆம் நாளில் திடுதிப்பென்று ஓய்கிறது

அங்கு குழுமி நின்ற மக்கள் பேசவில்லை; அசையவில்லை. அத்தனை மக்களின் கண்களும் நீரைச் சொரிகின்றனவே!

அன்னை பூபதியே பிரிந்துவிட்டாயா? இத்தனை நாளுமாக இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலத்தில் உறுதியுடன் இருந்த உன் எழில் உடல் என்ன சாய்ந்துவிட்டதா தாயே? எந்த உயிரைப் பணயம் வைத்து தமிழ் ஈழ மண்ணுக்கு சமாதானத்தைக் கொண்டு வர களத்தில் இறங்கினீரோ அந்த உன்னத "பணயம்" பறி போய்விட்டதா அம்மா? உன் சத்தியப் பயணம் பாதியில் முடிந்து விட்டதா தாயே?

000 000 000

மட்டுமாநகரம் கதறி அழுகிறது. தமிழீழம் எங்கும் சோகமாகியது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மரண ஓலமே கேட்கிறது.

அன்னை பூபதி உண்ணாவிரதம்பற்றியும், மக்கள் எழுச்சி தொடர்பாகவும் நாளாந்தம் முதற் பக்கச் செய்திகளாக வெளியிட்டு வந்த ஈழத்து அனைத்துப் பத்திரிகைகளும், கடல் கடந்த நாடுகளில் வெளியாகும் தினசரிகளும் தங்கள் நடுநடுங்கிய கரங்களால் அன்னையின் ஆருயிர் 19. 04. 1988 செவ்வாய்க்கிழமை காலை 8. 45 மணிக்குப் பிரிந்த நெஞ்சைத் துணுக்குறச் செய்த அந்தச் செய்தியை சோக வரிகளில் எழுதி வெளியிட்டன.

"பூபதி உயிர்த்தியாகம்
தமிழீழத்தில் சோக வெள்ளம்"

இப்படி ஒரு தமிழ்த் தினசரி குறிப்பிடுகிறது. எங்கும் கறுப்புக் கொடிகளும், வெள்ளைக் கொடிகளும், தெருக்கள்

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

ஒழுங்கைகள் எல்லாம் வாழை மரங்கள் நட்டு துக்கம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. முக்கிய சந்திகள் தோறும் அன்னை பூபதியின் மறைவு இரங்கல் பதாதைகள் தொங்கவிடப்படுகின்றன.

தத்தம் அலுவல்களை அப்படிஅப்படியே விட்டவாறு ஊழியர்களும், கடைக்காரர்களும் அன்னைக்கு அஞ்சலிசெய்ய திரள்கின்றார்கள். வகுப்பறைகளில் புத்தகங்களை விட்டுவிட்டு அன்னையைக் காண ஓடிவந்த மாணவர்களும் மாணவியர்களும் – அங்கு சிலையாகினர். சமையல் கட்டில் மரக்கறியும், கையுமாக இருந்த அன்னையர்களும் அப்படித்தான்

அன்னை பிரிந்ததை எப்படித்தான் தாங்குமோ இவ் ஈழம்? பூபதியம்மா...

000 000 000

உயிர் பிரிந்த பிற்பாடும் இந்தியப் படையினர் சும்மாவிட்டார்களா? உயிரற்ற அவ் உடலுக்கும் உபத்திரவம் தர முயலுகின்றனரே!

நாட்டின் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும் எனச் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி அன்னையின் உடலைத் தாங்கள் பொறுப்பேற்றுப் புதைக்க எத்தனிக்கின்றனர்.

கணவர் கணபதிப்பிள்ளையைத் தனிமைக்குக் கூட்டிச்சென்று ஒரு வீரர் மிரட்டுகின்றார்.

"நியாயம் தேடித்தான் என் மனைவி உயிர்விட்டாள்."

கணபதிப்பிள்ளை கங்காணியாரின் அச்சொட்டான பதில் இது அமைதிப்படையினருக்கு

அன்னையர் முன்னணி உறுப்பினர்களும், உறவினர்களும், பொது மக்களும் அன்னையின் உடலைச் சூழ்ந்து பாதுகாத்துக் கொண்டதால் பிரேதத்தை அப்புறப்படுத்தி சுட்டோடு சுடாக அழித்துவிடும் இந்திய படையினரின் முயற்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டன.

படையினர் தலையைத் தொங்கப்போட்டபடி முகாம் திரும்பினர்.

அன்னையர் முன்னணியின் கையே ஓங்கியது.

முகத்துவாரம் வீதியில் உள்ள மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணியின் அலுவலகத்துக்கு அன்னையின் புனிதவுடல் கொண்டு

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

வைக்கப்பட்டு, அடுத்துள்ள விளையாட்டுத் திடலில் நிறுவப்பட்ட விஷேட பந்தரில் அவ்வுடல் பொதுமக்களின் இறுதி அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது.

000 000 000

நாலாபுறங்களிலுமிருந்து மக்கள் வெள்ளம் சாரி, சாரியாக வந்து அன்னைக்குத் தங்கள் இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்துகின்றனர். தூய வெள்ளை ஆடையணிந்த மாணவர்களும், மாணவிகளும் ஊர் வலமாக வந்து அன்னையின் பூதவுடலைச் சுற்றி அணிவகுத்து நிற்கின்றனர்.

தியாகச் செம்மலின் புனித உடலைத் தரிசிக்கும் மக்கள் 'விம்மி விம்மி' அழும் சத்தம் அந்த நிசப்தத்தில் கேட்கிறது.

மலர் மாலைகளாலும், மலர் வளையங்களாலும் பூதவுடலும் அம்மேடையும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. சந்தனக் குச்சிகளிலிருந்து வெளிவரும் புகை வான்நோக்கிச் செல்லுவது "அமைதி பெறுங்கள்! உங்கள் அன்னை அங்குதான் இருக்கின்றாள்" என்று கூறுமாப்போல இருக்கிறது.

இந்தியப் படையினரின் கழுகுப் பார்வைக்கும் அகப்படாது புலிகள் எப்படியோ மலர் வளையமொன்றைக் கொண்டுவந்து அன்னையின் புனித பாதத்தில் அர்ப்பணித்திருந்தனர்.

அதில் இந்த வாசகம் உள்ளது;

"விடுதலைக்குத் தன்னுயிர் நீத்த எங்கள் அன்னைக்கு வீர வணக்கம்"

பாம்பின் கால் பாம்பறியும். வீரியத்தை வீரனே மெச்சுவான் அல்லவா?

பல பாகங்களில் இருந்தும் ஏராளமான இரங்கற் பிரசுரங்கள் பல்வேறு சமய, பொது, கல்வி ஸ்தாபனங்களால் வெளியிடப்பட்ட வண்ணம் இருந்தன. மும்மத குருமார்கள் அன்னையருகில் வந்து பிரார்த்தனை செய்கின்றனர் கவிதாஞ்சலியும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

ஒரு சாமான்யப் பெண்ணின் மறைவுக்கு இத்தனை மரியாதையா? இந்தியப் படையினரும், கைக்கூலிகளும் நெஞ்சம் பொருமினர். மீண்டும் அன்னையின் பூதவுடலைக் கொண்டு செல்லும் ஒரு உபாயத்தில் ஈடுபட்டு அன்னையர் முன்னணியின் எதிர்ப்பால் தோல்வி கண்டனர்

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

மூன்று நாள் அஞ்சலிக்காக அன்னையின் பூதவுடல் வைக்கப் பட்டிருந்தது. அன்று 22-4-1988 வெள்ளிக்கிழமை.

தமிழ் ஈழ மண்ணில் அராஜகம் அகன்று அமைதி நிலவ வேண் டும் என்பதற்காக தன்னுயிர் நீத்த பூபதி இறுதி யாத்திரைத் தினம் இது. மட்டக்களப்பு நெஞ்சங்கள் எல்லாம விம்மிப் புடைத்து வெப்பு சாரம் கொண்டு வாய்விட்டு அலறித் துடிக்கின்றன.

பிற்பகல் 2–15 மணி

ஈமக் கிரியைகளைத் தொடர்ந்து அன்னையின் பூதவுடல் அலங் காிக்கப்பட்ட ரதத்தில் ஏற்றப்பட்டு புறப்படுகிறது

சர்வமதப் பெரியார்கள், பொது அமைப்புக்களின் பிரமுகர்கள் அன்னையர் முன்னணி நிர்வாகிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் அந்த இறு திப் பவனியை ஓர் பேரணியாய் வழிநடத்திச் செல்கின்றன*.

வெள்ளை ஆடை உடுத்தியிருந்தனர் மக்கள் அனைவரும். சோகம் தாழவில்லை என்பதை அந்த நிறம் உணர்த்தியது.

அந்த இறுதி யாத்திரையில் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ஆண்களும், பெண்களும் பெருவாரியான மாணவர்களும். மாணவி களும் பங்கு கொண்டதாகவும், சுமார் மூன்று மைல்கள் தூரம் நீண் டிருந்ததாகவும் யாத்திரை முடிவடைய ஏறக்குறைய ஐந்து மணித் தியாலங்கள் சென்றதாகவும் பின்னர் செய்திப் பத்திரிகைகளில் வெளியான தலைப்புச் செய்திகளில் குறிப்பிடப்பட்டது

இறுதி யாத்திரை சென்ற வழிநெடுகிலும் பாகத்துக்கு ஒன் றாக வீதிகளின இரு மருங்குகளிலும் வாழைகள் நடப்பட்டு தென்னை ஓலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் காணப்பட்டன

ஊர்வலத்துக்கு முன்னாலும் பின்னாலும், நடுவிலும் ஒலி பெருக்கிகள் பொருத்திய வாகனங்களில் வீரமரணம் எய்திய அன்னை யின் புகழ் பாடப்படுகின்றன.

அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதத்தில் மீளாத் துயில் கொண்டிருந்த அன்னையின் பூதவுடலை வழிநெடுகிலும் மக்கள் நேரடியாகத் தரி சிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

பூதவுடலின் அருகில் அன்னாரின் அன்புக் கணவர் கணபதிப் பிள்ளை அடிக்கடி துக்கம் தாளாமல் வாய் விட்டு அலறிக் காணப் படுகின்றார்

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

வழியின் இரு மருங்கிலும் மக்கள் குழுமி நின்று கண்ணீர் மல்க மறைந்த அன்னையின் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்தி யமை பெரும் சோகக் காட்சியாகவே காணப்படுகிறது.
அன்னையை அடக்கம் செய்யவிருக்கும் ஈழத்தில் புகழப்படும் நாவலடி கடலோரம் எங்கு திரும்பினாலும் மக்கள் சமுத்திரம்.

ஒரு நாள் ஒரு வாரம் அல்ல மொத்தம் முப்பத்தொரு நாட்களைக் கொண்ட ஒரு முழுமையான மாதம்-தண்ணீர் கூட அருந்தாது முழு உண்ணா நோன்பு நோற்றவர் அன்னை பூபதி! தமிழ் ஈழப் பூமியில் சாந்தியும், சமாதானமும், அமைதியும் காணத் துடித்தது அவர் உள்ளம். அந்த அபிலாஷைகள் நிறைவேறாமலே அவரது ஆவி பிரிந்தது அல்லவா?

பொது இலட்சியத்துக்காகக் குடும்பப் பெண் ஒருவர் ஒரு மாத காலம் உண்ணா விரதம் இருந்து உயிர் நீத்தமை உலக வரலாற்றில் இதுவே முதல் சம்பவம்!

நாவலடியில் இரண்டு ஆயிரக்கணக்கானோரில் சர்வமதப் பெரியார்கள், பொதுசனப் பிரமுகர்கள், அன்னையர் முன்னணிநிர் வாகிகள் எனக் குறிப்பிடத்தக்க சிலர் இரங்கல் உரைகள் நிகழ்த்திய போது.

"ஒரு கிராமத்துக் குடும்பப் பெண் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் களத்தில் தனது மைந்தர்கள் இருவரை பறிகொடுத் தவர். சிறிலங்கா, இந்திய இராணுவத்தினராலும், அவர்களது கைக் கூலிகளாலும் தாமும் - குடும்பமும் தொல்லைக்குள்ளாக்கப்பட்டவர். இப்போது பெண் என்றும் பாராமல் தம் உயிரையே தமிழ் ஈழ இலட்சியத்துக்காகத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்துவிட்டார்" என்றார் கள்.

நாவலடி கடலோர மைதானத்தில் அன்னை பூபதியின் பூதவு டல் அடக்கம் செய்யப்படுகிறது.

அன்னையின் புனிதவுடல் மாத்திரமா அங்கு அடக்கம் செய் யப்பட்டது? கூடவே "அகிம்சையும்" புதைக்கப்பட்டதோ?...

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive

-P.F.L.T-

தமிழீழ ஆவணக்காப்பகம்
Tamileelam Archive